

les alqueries pèdia

Fitxa per lesalqueriespèdia / Museu de memòria oral

Nom/Cognom	Silvia Giménez Usó
Títol	<i>Silvia Giménez i el Club de Gimnàsia Rítmica 'Pintor Sorolla'</i>
Categories	Esport, dona, associacionisme, cultura
Data i lloc de l'entrevista	Dijous 28 d'abril de 2022, poliesportiu municipal de les Alqueries
Informació	https://www.facebook.com/gimnasiaritmica.pintorsorolla http://apgrpintorsorolla.blogspot.com/
Entrevistador	Etno-pèdia (Laura Yustas, Nelo Vilar)
Enllaç	https://youtu.be/SWlxHytlE
Extracte	https://youtu.be/W9f6rbzr8EE

Silvia Giménez és una de les entrenadores del Club de Gimnàsia Rítmica 'Pintor Sorolla' de les Alqueries, una de les iniciatives col·lectives que singularitzen el nostre poble. Perquè el fet que les Alqueries tinga un Club de gimnàsia rítmica amb campiones d'Espanya en diferents categories, desenes de xiquetes entrenant i una antiguitat de més de vint-i-cinc anys (es va fundar en 1996), no pot deixar de sorprendre'ns.

Silvia és una veterana en la competició i l'ensenyament, que a més es fa càrrec de les vessants més creatives de la disciplina: les coreografies, la selecció musical, els maillots o el maquillatge. Amb ella intentem entendre tots els detalls d'este esport artístic tan exigent: també aquells més quotidians, i el seu sentit en el marc local de les Alqueries. Haguérem seguit parlant molt més, en tot cas no descartem alguna altra publicació sobre este tema.

Com sol passar, entendre el treball de Sílvia ens fa apreciar-lo més. Volem agrair-li que ens haja dedicat el seu temps, i la felicitem a ella, a les seues companyes en la formació i a totes les valentes que mantenen el nivell per damunt de la mitja. Gràcies i enhorabona.

Sinopsi

Silvia Giménez ens explica el procés formatiu de les xiquetes del Club de Gimnàsia rítmica 'Pintor Sorolla', que compta amb un nivell altíssim, reconegut en l'àmbit de l'Estat espanyol.

Transcripció

Sílvia, moltes gràcies per rebre'ns, molt amable...

A vosatros per interessar-vos per la rítmica.

Bueno, tu eres l'entrenadora del Club.

Sí, sóc una de les entrenadores, en som moltes. Lo que passa és que jo sí que porte a les de nivell federat. Jo tinc més xiquetes perquè tinc més grups, entones tinc... som... uno, dos... a vore, uno, dos, tres, quatre i jo cinc entrenadores. Sí, perquè està el grup de les "bebites", el grup de xiquetes de cinc-sis anys, de sis o set pac a dalt i después les de competició no federats, que tamé hi ha un nivell de competició però que no és per la Federació, és per la Generalitat. Entones n'hi ha que... totes no poden entrenar juntes.

No, no, per supost, ni hi ha prou dies tampoc pa que tu te fages càrrec.

Ni dies ni nivell de... jo no puc pedre temps en una xiqueta que no sap fer res quan tinc xiquetes... Entones hi ha que separar-les a muntó.

Encara no teniu xics.

Jo he tingut xics. Sí, lo que passa que pues... tinc temporades que tinc xics, ara ja fa temps que no en tinc però he tingut xics de competició. Sí, lo que passa que ara mateixa no. Està com un poquet... "xics gimnàsia no", que és una tonteria però... però sí que... I hi han competicions de xics, molt bons de fet. Espanya és pionero en gimnàsia. Sí, sí.

Jo pensava que això passava en Japó i tal...

No, és que és una gimnàsia diferent, diuen que és gimnàsia rítmica però no té res que vore amb la rítmica-rítmica-rítmica. És com que han volgut acoplar la artística i la rítmica i li han dit rítmica, però no és la rítmica. El únic país que fan campionat d'Espanya... campionat nacional, és en Espanya. De fet ve gent de fora, xics de fora pa poder competir en els nacionals pa poder competir.

Això no ho havíem trobat per ahí, no ho sabíem...

És que ixes coses només les sabem els que estem dins de...[risses] els que estem dins del món este, i és molt interessant vore els xics, perquè... perquè tenen una força que les dones no tenen.

Clar, és un atre cos...

Clar, i n'hi ha de tot: n'hi ha gimnastes que són més finets, més bailarins, i n'hi ha atres que tiren de potència i són molt espectaculars la veritat.

I com vas arribar tu a la gimnàsia rítmica?

Pues jo vaig escomençar en Burriana... A vore, és que això fa molt de temps ja. Sí...

Te podem preguntar l'edat?

Jo tinc 37 anys.

Tu tens 37 anys?!

És que pareixc més joveneta, però tinc 37... [risses].

Pareixes molt més joveneta!

Sí, sí. I vaig escomençar en Burriana en un gimnàs. Jo i la meua germana mos vam apuntar... jo crec que era perquè una amiga nostra feia, i "mone a Burriana", a un gimnàs. Vam escomençar a competir de fet en el Gimnasio Gesa de Burriana. Eixíem a competir i després la que era la meua entrenaora se'n va vindre ací i va muntar ella el club. "Independiente de Alquerías" se dia en ixe moment. I després pues ja s'ho va anar dixant i mos vam quedar jo i la meua germana, que és una de les entrenadores tamé. Lo que passa que ella per faena ja va dixant-s'ho. I me quede jo. O siga, estic més jo que ella.

I com va ser la cosa?, o siga, els teus pares diuen "anem a apuntar-les a gimnàsia rítmica"...

Pues és que no me'n recorde, m'imagino que li deguérem de dir: "jo vull anar a rítmica, jo vull fer gimnàsia, vull fer gimnàsia" i mos van portar allí. De fet és que érem... al temps mos van agarrar pa competir i érem crec que quatre xiquetes les que eixíem ahí només. I aixina aixina aixina se va fent... Fa molt de temps, eh?, uf!, tenia... farà casi trenta anys, imagina't.

Supose que per a les més xicotetes serà com una gimnàsia... de fer algo d'esport, no?

No, estan les "pequeñites" que són bebés: les més xicotetes són les de tres anys, i fan molta psicomotricitat. Però és que quan no tens a una en una punta la tens en un atra i les tens que... [risses], és que són bebés, són bebés. La meua neboda ve, tamé venen les filles de la meua germana, i acaba de cumplir tres anys, que fan... no poden fer... Salten, ballen, coordinen... perquè és molt difícil la coordinació tan xicoteta. Simplement saltar ja els costa, adependre a saltar, fer una voltereta. Bueno, i fan un poquet de flex tamé. I juar. Juen tamé, que se cansen. Elles venen només dos hores a la setmana, un dia... una hora el dilluns i una hora el dimecres, i després ja van passant de grup depén de l'edat.

I com feu...? Totes les xiquetes no estaran per a competir.

[5 min.] No, no. Elles segun, a vore: per exemple si tu tens set anys pues jo les passe amb Lledó per exemple. I si ja porten uns anyets i ja han crescut pues les passen amb Clara. Jo amb Clara, que són les més majorettes, inclús amb les més xicotetes, depén, jo... mosatros anem pegant una miraeta, i elles diuen... de fet les noves de Clara que són les de competició no federaes són noves-noves que acaben de competir ara. Entonces fas: "ostres, pues esta xiqueta pot anar millorant, li veus flex o que s'estira molt, perquè no tot és flexibilitat. Perquè si després no saps fer res tampoc... no t'estires... La rítmica és molt complicà, no és només flexibilitat: tens que tindre força, tens que tindre ganes, tens que tindre... Entonces mosatros les anem veient, les

anem passant amb Clara; si jo veig que les de Clara van treballant ja que estan fent-lo bé jo faig... i me les agarre jo pa mi, entones me les vaig... Perquè jo aprete una miqueta més. Jo sóc la més dura de tots [risses], i en ixe procés anem poquet a poquet hasta que s'acostumbren. Perquè no és fàcil passar d'ací a allà. Però a totes els passa el mateix, tenen una època que diuen "no vullc anar, no vullc anar, no vullc anar", quan passen de no competició a competició, entones els passa a totes. I dius, te tens que acostumar i después seguixen. Perquè és dur, és dur: la canya que li fiques a una xiqueta de... a passar-lo bé a una xiqueta que dius: tens que exigir-li perquè tens que competir. Però bé.

I quan competixen no sé el ritme que porteu: diari...

El què, l'entrenament? Elles entrenen dilluns... les meues per exemple entrenen dilluns, dimecres i divendres de cinc a huit, i els dissabtes de... no, de deu i mitja a una i mitja.

Quatre dies.

Quan són festes intentem entrenar de matí, esta setmana de pasqua... és que ara estem en plenes competicions, entones a mi que no vinguen dijous sant, divendres sant, pues dius: no, no pot ser. Pues hem vingut, la setmana passà hem vingut pels matins a aprofitar entrenaments. Quan són vacances pels demés mosatros entrenem més, perquè si no...

I no teniu vacances de dir: este mes tots llibertat, o sí?

No, en agost només. Agost i depén, perquè n'hi ha vegades perquè mosatros ara en juny és la temporada de individual, i en octubre escomença la temporà de conjunts. Entones com n'hi ha molt poquet de temps perquè en juliol entrenes els conjunts, después tot el mes d'agost dius, ostras, vacances tot un mes sense treballant quan a finals de setembre ja tens competicions, pues a lo millor la última semana d'agost agarrem alguna i diem: a entrenar, ací i mos dixen el pavelló i entrenem, perquè tenen molt poquet de temps. Però bueno, vacances poquetes. Però bueno, tampoc pots dir-les molt perquè si no la forma física la perden enseguida. La flexibilitat se perd enseguida. Entones no, moltes vacances no.

I els controleu l'alimentació i tot això?

A vore, no les controlem, jo sempre els dic: teniu que cuidar-vos. A part de que és un deport estètic... perquè la jutge quan tu veus una xiqueta que està... és que açò és molt polèmic, lo de l'alimentació en la gimnàsia: tu no pots ser anorèxica com se diu i fer rítmica, perquè tu no aguantas un entrenament. No pots aguantar un entrenament perquè la gent se pensa: "és ballar". No, no és ballar. Jo tinc gimnastes que fan dos deportes i a mi m'han dit: jo me canso més en la teua preparació física que en la preparació física de... de balonmano per exemple. O siga, estan fortes. Estan fortes. I claro, jo les dic: no és lo mateix tindre dos quilos més que dos quilos menos perquè els teus genolls, els teus... quan tu saltas ho noten dos quilos més o dos quilos menos, teniu que cuidar-vos. Que les meues [risses] no me fan cas.

No hem vist a ninguna gimnasta amb ulleres.

Uah, n'hi ha alguna que... poquetes, però ixen. Van amb les gometes estes que se fiquen per ací o van amb lentilles o els costa un poquet a vegades: "és que no veig

molt bé l'aparato", però és que clar, tu fas una voltereta, les ulleres se'n van a l'aire. Entonces... Les meues se les dixer ahí. Amb ulleres ne hi han, però se les dixer a un costaet o no estan molt... o no estan molt cegates o...

És un poc anecdòtic, eh?, però la veritat és que mos va parèixer curios preguntar-te...

Sí que n'hi ha, sí que n'hi han, eh?, de fet jo n'he vist competicions que la xiqueta en mig de la moqueta se'ls ha caigut les ulleres [risses], però bueno, però poquetes. Se fiquen lentilles.

Teniu una edat límit?

De què, de xiquetes?

Sí, si diuen: "me'n vaig a casa perquè ja... me jubile".

[10 min.] Normalment quan van a la universitat casi tot el món s'ho dixa. Perquè diuen "no, el ritme que tinc...". Però vamos, jo he estat competint amb vint-i-set anys, perquè jo... a mi m'agradava molt però jo... me vaig retirar i vaig dir "vull entrenar un atra vegà". Tinc una xiqueta de... va a fer vint anys que ara m'ha dit: "jo vull eixir a competir". I estava retirà de fa dos anys. Pues... I tinc d'estes xicotetes hasta... pues la més major... esta que té vint anys. I hi ha gimnastes per ahí que tenen... de fet està [Almudena Cid](#) que ella competia i tindria... o [Carolina \[Rodríguez Ballesteros\]](#) que han competit amb trenta anys. És que si tu el ritme... i t'acoples tot lo que tens, és lo que cada una vullga. Si tu t'organitzes bé pots.

Mos dies que hi ha gent de les Alqueries però hi ha gent de fora tamé.

Sí, tinc moltes xiquetes de Vila-real... La sort que tenim és que tenim clubs molt propets. Ací a Castelló n'hi ha molt poquets clubs a comparació a València i Alacant, que n'hi han a muntó, a muntó, a muntó. Entonces... pero a lo millor n'hi ha xiquetes que venen directament ací i n'hi han xiquetes que diuen "no estic a gust en el club en el que estic i me'n vinc, i vull provar ací". Igual que d'ací s'han pogut anar a uns atres clubs. Perquè o volen canviar de aires o... o lo que siga.

Bona senyal, si tamé ve gent de fora bona senyal.

Sí, sí, sí, sí. Jo estic contenta perquè venen xiquetes de fora perquè els agradarà la faena que faig [risses].

Supose que vos toca fer coreografies, no sé si ho fas tu això...

Sí, això ho faig jo, tot és del meu cabet.

Té una part artística important.

Home, açò és deport més estètica i part artística, està clar. És que molta gent que diu "açò no és un deport, açò és ballar". No, açò és deport però lo que no tenen els atres deportes és que mescles la part estètica i artística que molts deportes no tenen, claro. Des del maquillatge, el maillot a la coreografia... tot. Tot, tot, tot, és una suma.

La música tamé la triaràs tu, m'imagina.

Sí. Mosatros som DJs, som de tot, som coreógrafes... Som de tot, som de tot. La música, sí, jo intente triar, i jo sóc una persona que per exemple no m'agrà que vagen igual que tot el món, entonces... L'atre dia vam anar al campionat d'Espanya i

n'hi haven músiques que dic: l'he escoltat molt... que m'agrà, dic però l'he escoltat mil vegades. I a vegades les xiquetes m'envien música i els dic: no. No, m'agrà la cançó però sé que la va a portar tot el món i jo no te la vaig a ficar. Entonces, o intente agarrar músiques... des de bandes sonores hasta... jo què sé ara, o agarre i les talle —perquè duren un minut i mig, per exemple—. Ara se pot amb lletra, però antes no se podia portar una cançó amb lletra: busca-les en instrumental, no sé... Ara amb lletra. Però clar, talla-les de tal manera que te quede bé, perquè tu no pots tallar com a tu te done la gana. Entonces el altre dia portàvem des de un tango de Il Divo hasta una cançó cantant d'Extremoduro, és que te pot passar de tot. Sí, sí, n'hi ha... I depén de la gimnasta tu li fiques una música o li'n fiques un atra. Jo a una xiqueta que... molt lenta no li'n puc ficar una molt canyera, o a una que és canyera no li'n fique una lenta, és que això tens que conèixer molt a la gimnasta tu tamé.

Ah, és interessant, eh?

Sí, clar. I depén de l'aparato tu fiques una música o fiques un atra. Perquè cada aparato... una corda que és molt de saltar no se sol ficar una música lenta. Se sol ficar una música rapideta o forta. Això és estudio de la entrenadora [risses].

Què bonic!

Sí.

Bueno, mos dies que maillots i tot això...

Els faig jo.

Supose que compreu una base o algo...

No, no, no... No, ma mare és la modista base, ma mare que ha deprés... ma mare ha deprés a cosir, perquè jo ho portava a una modista, li feia la base... Quan jo era xicoteta ho portàvem a una modista, no els feia jo. Però jo sóc prou... no ho sé, sóc creativa, me considere creativa i quan anàvem a la modista... li dic "mamà, no adependràs tu a tallar-lo?", que a ma mare se li dóna molt bé cosir, ha cosit tota la vida i va dependre a cosir la base, entonces jo li dic "fes-me açò, açò i açò" i después jo comence a pintar, a retallar, a... i les faig jo. I de gent de fora tamé els faig maillots, els faig... sí, sí, perquè els agrà. Molta faena, moltes hores. Moltes hores perquè ara... això s'apega... són cristalets, ara mateixa són cristalets d'Swarovski, s'apeguen uno a uno i poden portar mils de cristalls. Me tire moltes hores pegant... fent... Per això te dic jo que no és només vindre a entrenar, són moltes hores fora de casa, [15 min.] buscant músiques, organitzant competicions, fent maillots... Són moltíssimes hores les que fora fem... faena que fem fora.

Has dit que organitzeu competicions?

És que el dia vint-i-huit organitzem una competició, de maig, ací. Entonces són moltes coses tamé que n'hi ha que organitzar.

És cosa vostra tamé, clar: no pots anar a que l'ajuntament t'ho organitze.

No, no, no, clar, l'ajuntament no té ni idea de com se té que organitzar una competició d'estes [risses]. Mosatros demanem a l'ajuntament: "me pots dir açò i açò? Podem el dia este el pavelló?", i ells m'ho dixen sempre, no hem tingut mai cap problema.

Maquillatge, mera meua.

Maquillatge tamé ho fem mosatros. N'hi ha alguna majoreta que se maquilla ja assoles, però quan anem a les competicions els dic: "ja podeu adependre algunes, que és molta faena el tindre que...". Quan tens moltes xiquetes en una competició dius: "maquilleu-vos vosatros", però... Tamé les maquillem mosatros.

Perquè el meu nivell d'açò és vore-ho en la tele, clar, i veus maquillatges molt ben fets, molt elaborats ademés, que no és que se fagen aixina...

Pues depén, hi ha gimnastes que no se fan molt de maquillatge però hi han xiquetes que sí. I el que es veu per la tele és més discretet, a lo millor vas a... a les xiquetes xicotetes pues els pintes amb més coloretos i estes coses, depén del maillot tamé i de... Normalment les maquillem depenent el maillot que porten: si porten fosforito pues les pintem de colorins. Les majors són més discretetes ja perquè són... i intentem que se maquillen elles ja. Perquè si se saben maquillar pa eixir de festa que se maquillen [risses]... que se maquillen elles. I en la pandèmia pues sí que les vaig obligar a que se maquillaren elles, perquè era una faena.

Un altre tema és els pentinats; hi ha molta faena darrere.

Sí, sí, sí, sí...

S'han d'arreglar el monyo, arregar...

...ben engominat perquè de fer volteretes hi ha moltes vegades que dic "Mare de Déu, quin monyo me portes", perquè si està fent una voltereta... Inclús eixir a competició i que el topo se'ls menege, és dir... En la última competició els vaig fer jo el topo a totes. A casi totes.

Els haureu d'ensenyar... hi hauran unes pantes.

Són les mares, això ho porten les mares, alguna se pentina ella però... les mares. Lo que passa és que hi han unes mares que me fan unes coses que dic... no, no, no, tinc que fer-vos una masterclass de pelos i de maquillaje, perquè... tela marinera. Però bueno, amb el temps se van agarrant. Però n'hi ha alguna que dius... amb el temps que portes ja deuries de fer-ho un poquet millor. "És que té molt de monyo", és que n'hi han xiquetes que tenen molt de monyo, i és complicat.

Hi ha modalitats individuals i de conjunt, que ja mos has contat un poc...

N'hi han duos tamé, i trios, que això és nou de fa poquet. Pa xiquetes a lo millor que no tenen el nivell pa fer individual o en la temporà de conjunts no tenen... n'hi han clubs que no tenen tantes xiquetes. És que pa fer conjunts tens que tindre unes edats que te... tu no pots ficar a cinc xiquetes que te donen la gana, tens que tindre unes xiquetes per exemple que siguen del 2005 i 2006 només. Entonces tot el món no té cinc xiquetes, pues dius "pues les fique en duos o trios", i poden eixir a competir. Això farà ja uns anys però fan poquets, i entonces sí que està la temporà de individual que és la de ara i la temporà de conjunts, que és la de més hivern. I és totalment diferent, no té res que vore una cosa amb l'atra.

Per a mosatros que estem molt verds en el tema... que ens pareix molt bonic, i ho veig en la tele i tal, però me costa d'entendre. O siga, lliges o sents que hi ha modalitats absoluta o base... això què vol dir?

Això és el nivell, és com dir Primera división, Segunda división, Tercera división. Saps? El Absolut és la primera divisió. I el Base és com la segona divisió. Després ahí està la comunitat autonòmica que te fiquen els nivells de vullguen: Federación, Federación Básico, Medio, Avanzado, Base i Absoluto. És que això sí que va per cada comunitat. El Base normalment després les que són campeones d'Espanya pues passen a l'Absolut, o sense ser campeones d'Espanya, dius "pues jo vaig a ficar a la xiqueta al...", que cada vegà en el base n'hi ha més nivell. Són xiquetes de Absolut realment les que puguen al pòdium.

I quan diuen "copa"? "Base" i "copa" he llegit jo en algun lloc.

Copa base, és que... és difícil perquè està la temporà de base... en la temporà de individual del Base per exemple, està el Base i el Copa base que és de conjunts, vale? Perquè les xiquetes que no vols ficar a l'individual els fiques en els conjunts. Vale?, per exemple en el Campeonato d'Espanya en el Base se classificaven quinze xiquetes per comunitat, però en el Copa base de conjunts, que el fan en el mateix dia de competicions que el de conjunts, se'n classifiquen cinc només. Cinc conjunts. **[20 min.]** Cinc conjunts, i és com pa que estes xiquetes no estiguen paraes. I en la temporà de conjunts és al revés: en conjunts se'n classifiquen quinze i fan els individuals pa la gent que no tinga conjunt i se'n classifiquen cinc. És lo mateix però en diferent orden. Pa que puga competir... pues que no vaja tot el món a competir individual perquè ací és una barbaritat les xiquetes que hi han en la Comunitat valenciana. És molt difícil, la Comunitat valenciana és la millor, de fet és la millor. En el últim Campeonato d'Espanya la mitat de medalles, de pòdiums, són de la Comunitat valenciana. La mitat. I dius, puf, què vols? Classificar-se pa'l nacional és ja una barbaritat sent d'ací. Hi ha moltes xiquetes... més de la mitat se queden fora de l'Autonòmic. Entonces jo sempre els dic: el important sempre és més el Autonòmic més que el Campeonato d'Espanya. Perquè el Campeonato d'Espanya és més una loteria, que hi ha gent cent-noranta xiquetes en una categoria. En una categoria! Cent-noranta! I dius, buf, és una loteria. Perquè la jutge hui este ratet te puntua millor i en el... dins de dos hores o dins de huit hores està cansà i ja no te puntua igual. Al millor no guanya la millor de tots. I jo els dic: més nervioses en el Autonòmic que en el d'Espanya; en el d'Espanya és eixir a disfrutar i a fer lo que se puga, i el Autonòmic és el important, que és el que te classifica i és superdifícil. N'hi han moltes xiquetes que porten molts anys sense poder classificar-se, per fallos o per lo que siga. I té molt de nivell. De fet ja te dic, és que quan eres pòdium en un campeonato autonòmic segurament sigues pòdium en un nacional. Entonces ixa pressió tamé és difícil. Perquè a una meua li ha passat en este últim campeonato, que era campeona autonòmica ixa pressió de "eres campeona autonòmica, tens que fer-lo bé", pobreta meua, l'atre dia en el nacional va tindre un mal dia... És que la rítmica és molt bonica i molt injusta, perquè no tens noranta minuts pa arreglar... com en atres deports: tens... en un moviment de mà l'has liat, tot el minut i mig ja, no fa falta que fages perfecte lo demás. Has fet aixina, te s'ha anat el aparato a l'atre puesto i ja tota la faena de tot el any se'n va a terra. És cruel, però bueno. Sí, sí, és molt injust. I més quan eres una persona que treballes, perquè quan són xiquetes que són un poquet... que no treballen molt, pues dius... te sap mal però no te sap mal com quan treballen... són molt treballadores i fan el esforç de fer una carrera o estar en batxillerat, i estàs encara... Pues te sap mal. Però bueno, no pots fer res ahí.

Perquè professionals ahí no en hi han.

És que professionals en la rítmica només estan les de la selecció espanyola, i les de la selecció espanyola no per ser campeona d'Espanya està en la selecció espanyola, te tenen que agarrar i te tenen que col·locar. La campeona d'Espanya no està en la selecció, per exemple. És a dit: conjunt i individuals que tu vols que estiguen entrenant en la selecció.

O siga, és gent que estudia o que treballa i en el seu temps lliure...

Sí, claro. Sí, sí, estudien i després van a entrenar. És organització, molta organització [risses]. I més si són majors. Perquè si estan en la universitat, que tinc... la del campionat d'Espanya està estudiant en Burjassot, ve només a entrenar ací els divendres i els dissabtes enguany, però s'ha buscat un club en València pa poder entrenar un dia més allí. És tot organització i ganes.

Quantes xiquetes teniu ara? Ho saps, més o menys?

Pues jo al meu grup són vint-i-una o vint-i-dos.

El teu grup són les més majors.

No, no és que siguen més majors, perquè jo tinc des de nou anys hasta vint. El meu grup és el de competició federat. Després pues les atres ara mateixa no me'n recorde exactament quantes tenen, però... pues eren... les "pequeñites" seran més de deu de tres anys, i les atres seran tamé... pues ne hi hauran cinquanta... cinquanta en hi hauran, o més, no ho sé. És que depén molt de temporaes, n'hi han que s'apunten més, n'hi han que s'aborren, quan comença a fer caloreta ja diuen "vullc anar al carrer" [risses].

Però pareix molt, moltes persones: cinquanta persones és com la banda de música!

Sí.

És molta gent, vull dir. És algo en lo que invertir, inclús.

Invertir ací no invertix ningú. [Risses] Invertir no invertix ningú. No, però sí, bé. Se va mantenint en els anys: temporades de més, temporades de menos, però bueno...

Sí, perquè el Club porta des de l'any 96.

95 ó 96, jo crec. [25 min.] És que com jo era gimnasta pues no sé molt bé, però crec que sí, 95 ó 96, per ahí tira. Sí, són molts anys, són molts anys. I aguanta, perquè n'hi han esports que n'hi haven i que no han aguantat. Mosatros per lo menos mira, poquet a poquet fem faena.

Bueno, però el nivell flipes, eh? Hem estat, a partir del Municipi -perquè no sabíem a on adreçar-mos-, hem estat fent el currículum un poc, de tots els campionats, els que organitzeu, participeu... i n'hi ha una barbaritat.

Sí, pues no se fiquen tots, perquè jo no vaig a ficar... no, home, no fiquen... a nivell autonòmic, provincial no ho fiquem tot, perquè si no no tindríem Municipi, saps?, perquè són moltes xiquetes i totes fan algo, o en amistosos o en autonòmics o... Este dissabte [30 d'abril de 2022] anem a competir a Alcora, és un amistós però bueno. El pròxim me'n vaig jo a Mallorca perquè tinc una xiqueta de absolut, que és la que va fer pòdium que fa equip amb una de Mallorca. Que me van cridar, me la van fixar:

“jo necessite una xiqueta, podries fer equip?”. I jo “bueno, pues vale” [risses]. I mos n’anem a Mallorca a competir. Sí, sí, molt bé.

I la Federació es fa càrrec de portar-vos, allotjar-vos...?

La Federació només fa que demanar dinés. Demanar dinés i ja està. D’això s’encarrega cada club i cada família. La Federació no; al revés, s’aprofita: ara anem a organitzar una competició i mos fan pagar per poder organitzar-la. Ja paguem prou per...

Molt mal, Federació!!

Sí, molt mal la Federació! [risses]. Molt mal, molt mal. Només fan que demanar-mos dinés. Però bueno... Per llicència, per competició, per... L’atre dia vam fer el càlcul dels dinés que se trauen només en inscripcions al campionat d’Espanya, i dius, mare, què barbaritat de dinés. Només de inscripció, pa que després se queixen de que no hi han dinés [risses].

Mos pots contar un poquet les fites... campionats...

Lo que hem guanyat? A vore, pues en l’últim campionat autonòmic base vam tindre a Bàrbara que va ser campeona autonòmica, i se mos van classificar... pues portàvem cinc gimnastes i se’n van classificar quatre i la quinta se va quedar a una dècima, o siga, la setze. Se va quedar a una dècima, que és la tercera vegà que li passa. Va fallar, no li va... no se pot fallar, apart. Encara sense fallar no sempre te classifiques, perquè és que és... ja te dic, el nivell és brutal, el de la Comunitat valenciana. I això, se van classificar... és que només classificar-se ja és... supercontents, hi han anys que només se mos han classificat una, i enguany se mos han classificat de cinc quatre i a una dècima, que de fet era la suplent del campionat d’Espanya. Després que enguany no hem competit encara... escomencem ara a competir, però l’any passat sí que Eva va ser bronze en el campionat d’Espanya del copa-base i va ser campeona d’Espanya per autonomies, que és la suma de totes les que han pujat dalt en cada categoria, i vam ser campiones autonòmiques, la Comunitat valenciana, amb les companyeres, i ella bronze. Després, a nivell autonòmic de Federació sempre pugem... tenim a Irene que va ser campeona provincial i subcampeona autonòmica; Raquel que va ser campeona en el seu... en la seua categoria va ser campeona provincial i autonòmica... És que aixina en hi han... Tamé un atre equip o equipet que va ser campeó provincial i subcampeó autonòmic... D’ixos tots els anys tenim... En conjuntets tamé les peques van ser campiones provincials i subcampiones autonòmiques; unes xiquetes molt novates molt novates que els vaig agarrar pa pegar-les un poquet de canyeta i al final me van traure... Mos costa molt perquè són menudetes i hi ha que tindre molta paciència [risses], però molt contentes amb elles. Van ser subcampiones autonòmiques. I aixina molts anys: hem tingut... en el 2014 van ser campeona d’Espanya Clàudia en individual i en el de conjunts va ser... el infantil va ser bronze i el benjamín va se campeó d’Espanya el conjunt. En el 2018 vam tindre a Nieves que va ser subcampeona d’Espanya tamé... Molt bé. Pa ser un club xicotet molt bé, no me puc queixar.

És un poble de quatre mil i pico habitants.

Sí, sí, sí, sí. No me puc queixar, no.

És impressionant, sí, no sé si és normal per ahí, si tots els clubs per ahí tenen...

A vore, en la Comunitat valenciana és normal que tinguen pòdium les d'això. Lo que passa que mosatros som molt xicotets. [30 min.] Perquè està... per ací només està Borriana i Vila-real que n'hi han dos clubs, Castelló que n'hi ha dos clubs, i Benicarló que ja està molt... Que ixé club sí que és molt bo, que és uno dels millors d'Espanya. Que té moltes xiquetes en la selecció espanyola. Ja te dic jo, és que la Comunitat valenciana dóna molta gent a la selecció espanyola.

Volíem preguntar-te tamé tots estos aparells que utilitzeu, això d'a on ho traeu?

Pues jo, gastant i comprant [risses].

Clar, clar, però d'a on se compra, per exemple?

Hi han tendes especialitzades en material de rítmica. I no és barato. Depenent lo que...

I les puntes...

Les punteres. Se diuen punteres. Les puntes són les de ballet, que són totalment diferent, i mosatros lo que gastem és com mitja sabatilla només, que va agarrà per darrere. És pa que elles puguen girar, perquè descalça en la moqueta no se pot girar. O siga, se pot girar però no gires tant i te cremes. Els peus els tenim mosatros molt cremats de la moqueta. Però molt bé.

Normalment els ajuntaments se gasten tota la pasta en el fútbol...

Mosatros tots els anys tenim subvenció. Mos ajuden. Ja està, això [risses]. Tenim subvenció, sí, la veritat. Mosatros portem tants anys que hem coincidit amb molts concejals, algunos t'han ajudat sempre més, algunos s'han interessat menos, però sí. Per exemple Ramon ara jo l'atre dia li vaig demanar "Ramon, me dices l'equip de música?", i ell el contrata i mo'l dixa. Li vaig demanar tamé coses per a poder organitzar i m'ho té que mirar, però en principi mos... Li dic: "dixa-mos el pavelló pa l'escola d'estiu", i mos dixa el pavelló. Entonces no me puc queixar, la veritat.

Mos podries explicar la pancarta que tens darrere, de fondo?

Pues la pancarta com l'atre dia -vam vindre en dumenge del nacional, i anava Lucia, Aitana, Laia i Balma i elles van dir... van vindre un mini club de fans [risses] perquè claro, són moltes dies i no totes les xiquetes venen. Pues aquelles van agarrar la pancarta, se van fer camisetes, se van agarrar el bombo i les trompetes i la van liar en el pavelló. Vamos, van animar a tot el món i s'ho van passar pipa. I com ahir van vindre a entrenar la van portar i la van penjar elles. S'ho passen molt bé, és molt xulo l'ambient de la rítmica, dóna igual que siguen... Elles van a animar. I tenien una gent davant i els van preguntar de quin club sou, de qui: "pues cuando salga la niña yo la animo", i l'animaven, dóna igual. Se van fer amics de tot el pavelló. Sí, sí, molt divertit, molt divertit, s'ho van passar molt bé. Sense veu, van acabar sense veu. Però molt bé, sí.

Volíem preguntar-te tamé pel coronavirus: què vau fer? Vau poder entrenar...?

Pues quan estàvem tots tancats no. Jo els vaig enviar faena i els vaig dir "treballeu en casa" i feu açò, açò i açò. Alguna va treballar, unes atres no. I quan mos van obrir ja el això pues lo típic: gel i temperatura, al vestuari no podíem entrar, entonces per

això ho tenen tot per ahí en caixes, entrenen en toalla en vegà de... estan damunt de la moqueta però quan calenten els fem una toalla. Elles, les meues per exemple, a l'estar en... hem tingut que separar grups i canviar de dia perquè no podien estar totes juntes... Coses que no tenen molt de sentit quan fora estaven entrenant... entrenant no, juant per juar fora, en les pistes de fora, i mosatros ací dins. Les meues, per llei, a l'estar federaes podien entrenar sense mascareta: jo no les he dixat. Perquè açò és un empastre, si escomença una, l'atra i se fastídien les competicions. I de fet se les van llevar l'atre dia. Ara, i les he tingut tot este temps entrenant amb mascarilla. Que fer deport aixina... mentres que uns atres deportes... ací venia fútbol sala i han entrat des del principi sense mascarilla, però jo dic "no, no, no". I açò és un... era un deport que no estaven juntes, estaven separades. I en les competicions sense públic. I molt trist. Molt trist i entrar a competició i acabar i eixir-te'n; no poder donar un bes a la xiqueta quan acabava... Han canviat moltes fetxes perquè no... per, segun la situació, pues el campionat d'Espanya era en abril i el van tindre que fer en novembre. Claro, i les xiquetes estaven ahí dient: "què?, anem a eixir a competir?, no anem a eixir a competir...?". Un poquet de folló. **[35 min.]** Però ara ja estem tornant més a la normalitat. Bueno, encara l'atre dia, que ja se podia estar sense mascarilla, mosatros teníem que estar amb mascarilla, mos obligaven a estar amb mascarilla, a les gimnastes i a les entrenadores. Al públic no però a mosatros sí.

L'escola d'estiu la fem al mes de juliol i tenim vèrios grups tamé. Jo les meues pues a part d'entrenar fem activitats: fem piscina, fem preparació física, fem... amb les "pequeñites"... les que no són de competició fan manualitats, fan dibuixos, fan maquillaje... I les meues, jo per exemple com van a competir, les que van a competir les tinc treballant perquè tenen només el mes de juliol. Però les que no són -que són moltes xiquetes les que no són de competició- pues de nou i mitja a una i mitja, tot el matí. Dos dies a la setmana anem a la piscina, uns atres dies fan el maquillatge, fan massatges, fan de tot. Un poquet de tot, diferent a només rítmica, tamé venen a passar-s'ho bé. Una escola d'estiu com de tota la vida però encarà a la rítmica, a fer deport.

Què bé!

Sí.

Pues si no t'importa mos agradaria que mos ensenyares les coses... mos agradaria que mos les explicares.

Sí, claro. A vore... Que m'ho han dixat tot escampat per ahí. Lo de... açò és la moqueta. Tenim tres moquetes perquè és que si no, no tenim...

Són molts metros quadrats els que necessiteu, no?

Dotze per dotze és la medida de moqueta oficial.

Bueno, este és l'espai, no? Sobre moqueta, treballeu.

Este és el material que treballen elles. És una moqueta, un tapís, mosatros li diem tapís. Són moquetes. Són de dotze metros per dotze metros, o sea... Però ací tenim tres perquè tenim molts grups. Uno... bueno, tenim uno que és molt molt molt vellet, que és de quan vam escomençar, imagina't els anys que té. Este i l'oficial que

és un atre que tenim ahí, que mo'l va subvencionar l'ajuntament de les Alqueries, entonces està escrit ahí: "Ajuntament de les Alqueries". I este és el material que gastem... el material no: són els aparatos de competició. Depén de la edat o la categoria gasten unos o uns atres.

Clar, més grans o més menuts, supose...

Claro, depén de la edat. Quan arribes a certa edat ja són tots... Però si són una xiqueta... són xicotetes, este aro és massa gran, per exemple, tenim uns ahí més xicotets, depenent del diàmetre. Açò és el aro...

No és el hula-hoop que coneixem...

No, hula-hoop no, no, no. És un tubo... en veritat és com si fóra un tubo de fontaneria, i después mosatros depenent el maillot que porten pues... els forrem conforme el maillot. Este per exemple està pintat.

I después estan les masses, que esto és lo que més por tenen les xiquetes, perquè fan mal quan... Entoces esto el problema que tenen és que són... tens que estar perdent de dos... de dos mans. Però tamé... estes és que són velletes ja, pobretes meues, però...

Después està la pilota, que tamé depenent de la edad: una que és més xicoteta o la més gran; són pilotes especials de rítmica. Les pilotes solen ser cares.

I pesa un poquet?

Pesa? Prova-ho...

Bueno, no pesa moltíssim...

No pesa però tu pensa que tens que llançar... tens que llançar alt, claro. Les majors llancen alt, a les xicotetes els costa, més que res perquè la mà... els costa.

Después està la corda, que és una corda que es llança, com una la corda d'escalar, pareguda a la corda d'escalar. Que este internacionalment volen llevar-lo, però en Espanya no la lleven [risses], no sé perquè; pues ací seguim amb la corda. És el menos vistós, al millor, de tots.

I después està el més complicat pràcticament pa tot el món, que és la cinta. La cinta amb un moviment de mà que faces te se fa un nuc. Se fan nucs enseguida. Entonces, cada vegà que fas un nuc, açò ja no dibuixes bé. Que mosatros a açò li diem dibuixar. És superimportant, dibuixar, entonces cada vegà que fas això t'estan penalitzant. És molt difícil, te s'enrosca, te se... llançar-la és molt difícil... El més difícil és este: és molt vistós... Tots els aparatos, a vore, ben fets són vistosos, però què passa?, que la cinta és molt vistosa, **[40 min.]** però és el més difícil de tots. I tamé depenent del maillot la gent se les pinta... Lo veus?, mira: és de no res. Fas aixina, ja se dibuixa mal i pam, estires i, mira, se mos ha enganxat... i regalito, que li diem mosatros. Li diem que "has fet un regal". Sí, sí, molt complicat. I sempre gastem, pues... n'hi han materials que pa calfar gastem, tables d'equilibri, rotllos, peses pa agarrar força, els equips de música, cadires pa fer flexibilitat en altura... Una vegà tu fas un "spagat" que és obrir-se de cames, les xiquetes això no els fa res; pues entonces... pues puguen la cama alçant i puguen la cama dalt, o inclús en la taula que tenim, perquè esto se

queda curtet. Entonces pugem, anem pujant en altura pa que vagen conseguint més flexibilitat.

I ixe és el material, i els equips de música, que és molt important: ací sense equip de música no podem fer res.

Me pareix interessant ixa part artística que té tamé, no?

Sí. Mosatros pa fer rítmica sempre hem fet ballet, o sea, la base és el ballet, o sea, ballet, clàssica. Después el treball de cada entrenadora, de la part artística que tinga cada una, de la creativitat que tinga cada una, de saber acoplar els moviments en la música... Perquè n'hi han xiquetes boníssimes, que dius: "Mare de Déu", però no va amb la música, ixe muntatge no... I això t'ho conta. Home, jo tinc la sort... a mi sempre m'han dit: "què bonico, què... què llàstima que han fallat però què bonico és el exercici". Pues entonces dius, "bueno, pues, artísticament estan bé.

És molt complet, molt complet: físicament però creativament...

Sí, sí, sí, és una part molt... És física perquè tu tens que saltar i no saltes, saltes i tens que elevar les cames hasta ací dalt. Tens que... és un minut i mig, és un minut i mig molt intens, tens que tindre condició física de càrdio; coordinativament és molt difícil, tu tens que coordinar el teu cos, tens que saber que tens que estirar la punta del peu però tens que estar... a la vegà que estires la punta del peu i la punta de la mà tens que estar coordinant dos moviments; tens que llançar-lo i tens que saber que si dobles la mà una miqueta el aparato te se'n va darrere. Tens que saber que tens que bloquejar sempre la mà ací. Són moltes coses les que tens que... Estar sempre en tensió des de la punta del peu a la punta de la mà, hasta el cap, més tot lo que tens que fer amb el aparato. I corporalment, i escoltar la música. Que hi han... a les menudes els costa molt, que dius: "tu estàs escoltant la música?". Claro, això s'agarra amb el temps, inclús hi ha alguna que li costa, però... sent major, però això s'agarra poquet a poquet. Hi ha xiquetes molt xicotetes que són portentos, que això ho tenen i dius: mare, com pot ser, tan xicoteta i ser tan bona!

Sí, el sentit del ritme, que no tot el món...

No, no, no, no, n'hi ha gent que no té oït i n'hi ha gent que sí. Però en tot en general, hi han xiquetes molt menudes que dius: què barbaritat de criatura! Però bueno, no sé d'a on ha eixit això.

Sílvia, pues moltes gràcies i enhorabona per tot el treball que esteu fent.

A vosatros, moltes gràcies per interessar-vos, com vos he dit antes.

Mos pareix preciós el que mos contes.

És un deport molt bonico, molt dur, sacrificat i molt injust, com hem dit antes, perquè en un minut i mig t'ho jues, tota la faena. I la xiqueta... después veus a la xiqueta plorar i te se... Què fas? No pots fer res. Però disfrutem de lo que mos agrà.